

ἐγκαταλείψει . . . Ἐτοιμαζόμενος ν' ἀπέλθῃ κάθηται
παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποῖου ἀκούει
τὸν ῥόθον, χωρὶς νὰ βλέπῃ αὐτόν Πρὸ ἐνὸς
μηνὸς ἦτο τυφλός. Αὐτοσχεδιάζει στίχους τινὰς
ἀποκαλύπτοντας τὰ μυστικὰ αἰσθήματα τὰ ταράτ-
τοντα αὐτόν. Ὑπαγορεύων αὐτοὺς εἰς τὴν σύζυγόν
του, ἀπευθύνει μετὰ τρυφερότητος πρὸς αὐτὴν τὴν
ἐξῆς στροφὴν·

Ma compagne, ma seule amie,
Digne objet d'un constant amour,
Je t'avais consacré ma vie,
Hélas ? et je ne vis qu'un jour.

Πικρὰ δάκρυα ἔχυνε ἡ ἀτυχὴς σύζυγος τὰ
ὅποια ὅμως οἱ ἐσθεςμένοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ποιητοῦ δὲν
ἔβλεπον. Ἐσπέραν τινὰ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τῷ
ἀναγνώσῃ χωρίον τι τοῦ Φενελῶνος· ἀκούει μετὰ
σιγῆς, συγκινεῖται, λαμβάνει τρυφερῶς τὴν χεῖρά
της, τὴν σφίγγει καὶ κλίνει τὴν κεφαλὴν . . . Ἡ ἀνά-
γνωσις ἐξηκολούθει, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤκουεν πλέον . .
Ὁ Θεὸς τὸν εἶχε μετακαλέσει πλησίον του !

ΑΣΗΑΣΙΑ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὴν κάτωθι καταχωριζομένην μετάφρασιν ἐνὸς
τῶν ὠραιωτέρων προϊόντων τῆς συγχρόνου γερμα-
νικῆς φιλολογίας παρεκάλεσαμεν τὸν Κύριον Δη-
μήτριον Βερναρδάκην νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Χρυ-
σαλλίδα, πεπονηότες ὅτι εὐαρεστοῦμεν τοῖς ἀνα-
γνώσταις ἡμῶν, σχετιζόντες αὐτοὺς μετὰ τῶν ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ ἀγνώστων ἐν Ἑλλάδι παραγωγῶν τοῦ
τευτονικοῦ Παρνασοῦ.

Σπουδὴν ἰδιαιτέραν περὶ τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀ-
δελφῶν Παύλου Εὐστίου (Paul Heyse) θέλει δη-
μοσιεύσει ἴσως προσεχῶς ἡ Χρυσάλλις.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ.

Ποίημα Παύλου Ἐϋστίου.

Κῆπος μορεῶν εἰς ὄχθας κεῖται,
Ὅπου αὔρα θέρους πνέει εἰς δένδρα,
Κ' εἰς τὰ φύλλα κελαδεῖ ὁ τέττιξ.
Ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ὧν μὲ σέβας
Προσκυνεῖ τὰ κράσπεδα τὸ ρεῦμα,
Κ' ἐκ τοῦ ὄχλου τῶν βυμῶν ἡχρῶσι
Κρούσματα κωδῶνων καὶ τυμπάνων,
Κράγματα φασιανῶν, ταίωνων,
Θυμῶδων χρεμετισμοὶ τεθρίππων,

Καὶ πληθὺν ἑορταζόντων βόμβος.

Ὁ τῆς γῆς Βεῖ βασιλόπαις ξένην
Ἄγων ἐπιστρέφ' ἡγεμονίδα.

Εἰς τὸν κῆπον πρὸς τὰς ὄχθας μόνος
Ὁ Σβέρ-Κόγκ ὁ βασιλεὺς βαδίζει.

Πῖλον φέρων σπρικὸν μ' ἐννέα
Ὀρμιάς χρυσοῦφῶν θυσάνων,
Μὲ ἀλωπεκὴν παρεβραμμένον
Σπρικὸν ἱμάτιον, μαργάρων
Ζώνην, μ' ἀλουργεῖς πατεῖ ἐμβάδας
Εἰς τὰς τρίβους τὰς χαλικοστρώτους.

Καὶ ὁ ἄναξ ταῦτα λέγει βαίνων:

Ποῦ ὑπάρχει κῆπος, ὅπως οὗτος ;
Κράτος ποῦ, ὡς τὸ ἐμόν, ἀκμαῖον ;
Βασιλεὺς ἄλλου ποῦ ὁμοῖός μου ;
Τοῦ Σβέρ-Κόγκ ὁ βίος, πλην ἀκόμη
Κ' αἱ εὐχαὶ δὲν ἔπαυσαν, καὶ εἶναι
Ἰσχυρὰ ἡ δύναμίς του ἔτι.

Καὶ τὸ μέτωπον εἰπὼν ἐπαίρει,
Κ' ἡ σειρὰ ἐσείσθῃ τῶν θυσάνων,
Κ' εἰς τὰ περίξ βλέπ' ὑπερηφάνως,
Μὴ ληφθεὶς ἐκ τῆς νυκτὸς τοῦ γήρωος,
Οὐδ' ἡ λύχη ἔφθασε τὰς τρίχας.

Εἰς τὸν ποταμὸν φαιδρὸν καὶ κοῦφον
Πλοῖον ὀλισθαῖνον καταπλέει.

Ἐκ τῶν ποικιλόχρων κεραίων τοῦ
Σηρικαὶ κυμαίνονται σημαῖαι.
Τὰ χρυσὰ ἐξάρτιά του λάμπουν
Εἰς ἡλίῳ φῶς ἑορτασίμου,
Κ' εἰς τῆς πόλεως μ' αὐλὸν καὶ λύραν,
Τύμπανα καὶ κώδωνας κρουούσης,
Τὸ χαίρέτισμ' ἀπαντᾷ τὸ πλοῖον,
Ἐπειδὴ μὲ ἑκατὶν παρθένους
Εἰς τὸ πλοῖον κάθηται ἡ νύμφη,
Κεῖ τοῦ νέου ἥρωος ἡ νύμφη.
Κ' ἴσταται ἐγγὺς ὁ βασιλόπαις
Μειδιῶν, καὶ μειδιᾷ κ' ἐκείνη.
Μειδιᾷ πρὸς τὸν εἰς ἑπτὰ μάχας
Τὸν πατέρ' αὐτῆς καταβαλόντα,
Δι' ὃν τόσαι εἶναι εἰς τοῖς χῆραι,
Οὐ καὶ αὕτη λάφυρον καὶ νύμφη ;
Ναὶ, καὶ ὅμως μειδιᾷ ἀδόλως.
Εἰς τὸ τοῖς τὴν θλίψιν της ἀφῆκε,
Κ' ἡδονὴ καλεῖ τὰς συνοδοῦς της,
Πλοῖου ὡς ἰστὸς καλεῖ στρουθία.
Καὶ ὁ εὐειδὴς νυμφίος κύπτει
Πρὸς τὰς παρειάς της, καὶ τὴν περίξ
Μεγαλοπρεπὴ πομπὴν τῆς ὄχθης
Νεύων τῇ δεικνύει μὲ τὸ βλέμμα.

Πῶς ἡ Σδέρ-Κζάγκ νὰ μὴ μειδιάσῃ ;
Εἰς τὸν κῆπον ὁ Σδέρ-Κόγκ βαδίζει:

Βλέπει πῶς αἱ κόραι μειδιῶσιν,
Ἐπειδὴ τὰ χεῖλη διαστέλλουν,
Βλέπει τῶν ὁμμάτων τῶν τὴν λάμψιν,
Σινικῆς μελάνης μὴ χρηζόντων,
Τὸν κρωδύλον ἀναδεδεμένον
Τὸν μελάγχρουν, ὡς εἰς νύμφας πρέπει.
Ὡς τὸ φλέγον δ' ὅμμ' ἀπεπλανήθη
Εἰς τὸ νέον στῆθος τὸ κυμαῖνον,
Ὅπερ σῶφρων μέταξα καλύπτει,
Ἐξογκοῦται καὶ αὐτοῦ τὸ στῆθος
Ἰσχυρῶς, πῦρ καίει τὴν μορφήν του,
Καὶ τὸ ὄμμα προσηλώσας, ὅπου
Ὁ τοῦ γάμου ἥλιος ἀστράπτει,
Ἦλθ' ἐγγύτερόν της πρὸς τὴν ὄχθην,
Εἰς πυκνὰ κρυφθεὶς κλαδίχ δένδρων,
Ὡστ' ἐχάθη ἡ θεὰ τῶν παρθένων,
Ἔως οὐ ἐκ τῶν κωπῶν καὶ ἄμα
Τοῦ ῥοῦς τοῦ ποταμοῦ τὸ πλοῖον
Εἰς τὴν πόλιν ἔφθασε κ' ἐπέχει.

Εἰς τ' ἀνάκτορα ὁ βασιλόπαις
Τὴν ἡγεμονίδ' ἀναβιβάζει,
Τοῦ λαοῦ μὲ κώδωνας βοῶντος,
Καὶ εἰς δῶμα ἑορτῆς ἐμβαίνει.
Ἐκπωμα χρυσοῦν ἐπὶ τραπέζης
Λάμπει, ὅθεν ὁ γαμβρός, ὡς ἔθος,
Θὰ προπ' εἰς σύμβολον τοῦ γάμου.
Ἰστανται οἱ μεγιστᾶνες κύκλῳ
Μὲ μανδύαν πράσινον, κνημίδας
Μαύρας, καὶ οἱ πρῶτοι Μανδαρίνοι
Ἰστανται κατὰ βαθμὸν ἐν τάξει.
Καὶ γραφεῖς γονυπετεῖς κρατοῦσιν
Ἀνοικτὸν τὸ ἐγγραφον τοῦ γάμου.

Ἰν' ἀρχίσ' ἡ τελετὴ εἰς λείπει,
Μόνος εἷς, ὅστις πολὺ βραδύνει.
Ὁ καιρὸς παρέρχεται, καὶ πᾶς τις
Τὸν παλμὸν τοῦ στήθους του ἀκούει.
Οἱ κωδῶνων καὶ τυμπάνων κρότοι
Ἐπαυσαν ἐκτός, σιγᾷ τὸ πλῆθος.
Μόνον εἰς τῶν μορεῶν τὰ φύλλα
Ἄδουσιν οἱ τέττιγες ἀκόμη.
Βῆμα ἐν ἤχεϊ, ἡ θύρα τρίζει,
Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀργὰ ἐμβαίνει
Μ' ἐρυθρὰς τὰς παρειάς, μὲ βλέμμα
Τόσον ἀρχικόν, ὥστε τὸ ὄμμα
Ἐνευσε χαμαὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ
Πάντων, καὶ προσμένουν νὰ λαλήσῃ.
Ἀλλ' ἐκείνος σιωπᾷ ῥεμβάζων.

Τὸν υἱὸν τοῦ δὲν προσαγορεύει,
Καὶ ὡς ἀετὸς τὴν νύμφην βλέπει.
Μένει σύννους, ἔπειτα ὑπάγει
Πρὸς τὸ ἔκπωμα, ἐξ οὗ θὰ πῖη
Ὁ γαμβρός, ὡς ἔθος, τὸ γεμίζει,
Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ φέρει
Εἰς τὰ χεῖλη, πίνει, περιβλέπει
Οἷον ἐν θριάμβῳ, κ' εἰς τὴν νύμφην
Τοῦ υἱοῦ τὸ ἔκπωμα προσφέρει.

Σιωπὴν σιγῶσι φρίκης πάντες.
Ὀλιγοδρανῆς τῆς κόρης μόνον
Στεναγμὸς ἠκούσθη, εἰς τὰ χεῖλη
Τὸ πικρὸν ποτήριον φερούσης.
Εἰς τὰς θαλεράς τοῦ ἡγεμόνος
Παρειὰς ὠχρότης ἐπεχύθη,
Κύπτ' ὑποκλινῶς πρὸ τοῦ—τίς οἶδεν
Ἄν πατρός ἢ ἂν δημίου πλέον ;
Πρὸς τὴν ζώνην φέρει τὴν πυγμὴν του,
Διασχίζει τὰ ὑποχωροῦντα
Πλήθη, τρέμων, φλόξ ὡς σθεννυμένη.
Ἐξω τῆς αἰθούσης σπεύδει, τρέχει
Κάτω, κ' ἵππον ἀναβάς ὠκύπουν,
Πρὸς τὰ ἀποροῦντα κ' ἐρωτῶντα
Πλήθη μὴ προσέχων, τρέχει ἔξω
Τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, καὶ φεύγει.

Εἰς τὰ πέρατα τοῦ κράτους φθάνει,
Κ' εἰς τὸν ἀρχηγόν, ὅστις φυλάττει
Κατ' ἔθνων τὰ σύνορα γειτόνων,
Ὡς πολεμιστὴν ὁ βασιλόπαις
ἑαυτὸν προσφέρει ταπεινόφρων.
Μετὰ τρία ἔτη φθάνει γράμμα
Ἐπαινετικὸν τοῦ βασιλέως,
Καὶ τὸν διορίζει τῆς νοτείου
Γῆς διοικητὴν· καὶ ἑπτὰ ἔτη
ἔμεινεν ἐκεῖ, τῶν μὲν βαρβάρων
Φόβητρον, χρεὰ δὲ τῆς πατρίδος,
Ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ ἡ θλίψις ὤκει.

Μετὰ δέκα δὲ πικρίας ἔτη
Ἦλθε πάλιν γράμμα τοῦ πατρός του
Ὁ λαὸς διότι τὸν ἐπόθει
Κ' ἦν ἐκεῖνος πρῶτος τοῦ λαοῦ του.

Ὡς ὁ ἥρωας Κῦ τὸ γράμμ' ἀνέγνω,
Ὁ σφυγμός του ἔγινε σπασμώδης,
Εἰς τὸ ξίφος του ἐπεστηρίχθη
Κ' ἔμεινεν ὡς δένδρον, οὗ τὰς ρίζας
Ἐξετόπισε σεισμός. Μὲ ὄμμα
Μαῦρον καὶ καρδίαν τεθλιμμένην,
Τοῦ θαλάμου ἐξελθὼν εὐθέως,
Τὴν τῶν ἵππων σάξιν διατάσσει,

Κ' ἔσχατον πρὸς τὴν βουνώδη
Χώραν χαίρε, μὲ τοὺς δούλους φεύγει.—

Εὖρε καθ' ὁδὸν κακὰ σημεῖα,
Ἐρυθρὰς ἀλώπεκας εἰς δάση,
Κόρακας πετῶντας εἰς τὰ ὕψη,
Οὓς ἐμφόβως ἔβλεπον οἱ δούλοι.
Ἀλλ' ἐκεῖνος κύπτων τὸν αὐχένα
Ἦγε, μὴ προσέχων εἰς σημεῖα.
Εἶχεν ἱκανὸν αὐτὸς σημεῖον,
Τὸ κακὸν προαίσθημα ἐντὸς του.—

Καὶ καλὰ ἀπήντησε σημεῖα,
Τῶν κωμῶν καὶ πόλεων τὰ πλήθη
Ἐν χαρᾷ αὐτῷ προῦπαντῶντα.
Ἀλλ' ἐκεῖνος κύπτων τὸν αὐχένα
Ἦγεν, ἐπειδὴ χαρὰν δὲν εἶχεν.
Ὡς πλησίον δ' ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν,
Ἐγένινεν ὠχρὸς ὁ βασιλόπαις
Ἐκ τῶν ἀγυιῶν καὶ ἀνακτόρων
Βόμβος ἑορτάσιμος ἠκούσθη,
Κρούσματα τυμπάνων καὶ κωδῶνων,
Κ' ἐν πομπῇ ἐκτὸς τῆς πόλης μ' ἵππους
Τέθριππον λευκοὺς ἐφάνη, ὅπερ
Ἦλανθεν ὁ βασιλεὺς συντόνων.
Ἐνδὸν τῆς χρυσῆς ἀμάξης ἦτο
Ἐρασμία ἄνασσα, ἡ *Σθεν-Κόρχ*.
Καὶ ἐγγὺς ἐκάθητο παῖδιον,
Καὶ τὸ βλέμμα εἶχε τὸ γλυκύ του
Ἀτενὲς μακρὰν εἰς τὸν αἰθέρα.

Εἶδε τὸν πατέρα του μακρόθεν,
Μ' ἀναστεναγμὸν κεντᾶ τὸν ἵππον
Ὅστις δίπους ἔσται χρεμετίζων,
Καὶ δρομαῖος ἔφθασε τὸ ἄρμα...
Χαιρετᾶ μὲ σέβας τὸν πατέρα,
Καὶ ὀλίγον κλίνας, τὴν μητέρα.
Τὸν δὲ παιδα κύψας ἐκ τοῦ ἵππου
Εὐλαβῶς λαμβάνει, κ' εἰς τὸ σάγμα
Θεῖς ἐμπρός, τὸν θλίβει εἰς τὸ στήθος,
Τὸν φιλεῖ, τὰς παρειάς του ψαύει.
Τὸν πρεσβύτερον δὲ τὸ παιδίον
Βλέπον ἀδελφὸν φαιδρὸν θωπεύει.

Πρὸς τὴν πόλιν ἐστρεψαν ὅπισω.
Εἰς τὰς ἀγυῖας τοὺς ἡγεμόνας
Ἐβλεπε τὸ πλῆθος, κ' ἐχαιρέτα,
Κ' ἠύχετο μὲ πλειοτέραν ζέσιν
Τώρα παρ' ὁπότε ἐκ τοῦ πολέμου
Νικητῆς ὁ *Σθεν-Κόρχ* ἐπανῆγε.
Σκυθρωπὸς τὰ ἤκουεν ὁ γέρων,
Ἐπειδὴ τὸ οὖς τῶν ἡγεμόνων
Κάλλιον καὶ μουσικοῦ ἀκούει,

Καὶ καταλαμβάν' εἰς ποῖον τόνον
Ἡ φωνὴ ἤχει λαοῦ βοῶντος.
Κ' ἦτο εἰς τὴν ἀκοήν του πᾶσα
Τοῦ λαοῦ φωνὴ παραφρονία.
Καὶ ἡ *Σθεν-Κόρχ* ἔβλεπε κρυφίως
Πῶς ὁ προγονὸς τ' ἀντίτυπόν της
Ἐθλίβε μὲ ζέσιν εἰς τὸ στήθος,
Κ' ἐρυθρὰ χροιά τὰς παρειάς της
Ἐβόψε, χροιά χαρᾶς μεγάλης.
Καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦτο εἶδε.

Κ' ἡ σελήνη ἠϋζανε τὰς νύκτας,
Κ' ἠϋζανε τοῦ ἀνακτος ἡ λύπη.
Καὶ ἡ νύξ τῷ εἶχε γίν' ἡμέρα.
Ἐκ τοῦ παραθύρου καθ' ἐκάστην
Συνδιασκεδάζοντας ὁ ἀναξ
Τοὺς υἱοὺς του ἔβλεπ' ἐν τῷ κήπῳ.
Καὶ ὁ ἥρωας *Κί* τὸν ἀδελφόν του
Πῶς λευκὸν καὶ μαυρὸν εἰς τὴν χαίτην
Ν' ἀναβῇ ἱππάριον διδάσκει.
Καὶ μακρὸν δωρεῖται αὐτῷ τόξον,
Ἐλεφάντινον ἐρυθρὸν τόξον.
Καὶ πτηνὰ τοξεύ' εἰς διδασκίαν του
Καὶ μικρὰς ἀλώπεκας κ' ἐχίδνας.
Τὸ ἐσπέρας δὲ ἀπειρηκότες
Ἀνεπαύοντο ὁμοῦ εἰς χόρτα.
Κ' ἐπειδὴ ὁ παῖς πολὺ ἐπόθει,
Ἱστορίας πλῆθος διηγείτο,
Τοὺς πολέμους τῆς νοτίου χώρας,
Τὸν μονόκερων τοῦ μύθου, καὶ τοῦ
Ζεύους τῶν πτηνῶν *Γρόν-Γράγκ* τὴν πίσιν,
Ἄπερ, ἂν χωρίσης, ἀποθνήσκουν.

Εἶπεν ὁ *Σθεν-Κόρχ* ὁ ἀναξ ταῦτα:
Μ' ἀπεξένωσε τὴν σύζυγόν μου,
Μοῦ ἀποξενώνει τὸ παιδίον,
Θὰ προσμείνω ἕως καὶ τοῦ ἔθνους
Τὴν καρδίαν μοῦ ἀποξενώσει;
Μὴ τὸ τέλος ἦλθε τῆς ζωῆς μου;
Τὴν ζωὴν μου θέλω νὰ τὴν ζήσω.
Αἶ, ἡ δύναμίς μου ζῇ ἀκόμη.

Καὶ κακοὺς σκοποὺς *Σθεν-Κόρχ* ὁ ἀναξ
Μελετῶν, καλεῖ τὸν ἐμπιστὸν του
Ἱππρέτην καὶ τῷ λέγει ταῦτα:
Εἰς τὴν γῆν *Τσι* πρὸς τὸν πενθερόν μου
Ἄγγελόν μου τὸ πρῶτ' θὰ στείλω.
Ὅστις καὶ ἂν ἦνε... νὰ μὴ φθάσῃ.
Ὅστις καὶ ἂν ἦνε... νὰ μὴ στρέψῃ.
Εἰς ὑπεύθυνος μὲ τὴν ζωὴν σου.
Καὶ ὁ δούλος προσκυνεῖ ἀφώνως.
Καὶ μετὰ τὸν δεῖπνον τὸν υἱόν του

Ὁ Σβέν-Κόγκ καλεῖ. Τὰς παρείας του
 Μὲ ψευδὲς μειδιάμα καλύπτει,
 Καὶ τὰ χεῖλ' εἰς κολακειάν στρέφει.
 « Ἀγγελίαν ἔχω ν' ἀποστείλω
 Εἰς τὴν γῆν Τσι πρὸς τὸν πενθερόν μου.
 Σὺ πιστὸς, ταχὺς σὺ ὑπὲρ πάντας,
 Ὡς αὐτὸς ἀπέδειξας πολλάκις.
 Τὸ πρῶτ' νὰ σάξωσι προστάτεις,
 Καὶ ἱππεύεις πρὶν ἐξημερώτῃ.
 Εἰς τὸ σάγμα κρέμασον τὴν πήραν
 Ταύτην, ὅπου εἶναι αἱ γραφαί μου.
 Ὁμοσόν μοι ὅτι πράττεις ταῦτα. »

Εἶπεν ὁ υἱὸς ταπεινοφρόνων.
 « Πάντοτ' ἔπραξα τὸ θέλημά σου,
 Καὶ ἀνάγκη δὲν ὑπάρχει ὀρκῶν.
 Ἐπειδὴ πλὴν θέλεις, σοὶ ὁμνῶ. »
 Ὡς τὸν ὀρκὸν εἶπε, τὸν πατέρα
 Ἀποχαιρετᾷ, καὶ πρὸς τὴν κλίνην
 Σπεύδει, ἵνα ἐγερθῇ ἐγκαίρως.

Περὶ μέσας νύκτας ἡ ὥραία
 Σβέν-Κόγκ αἴφνης εἰς τοῦ κοιμωμένου
 Τὸ πλευρὸν συζύγου της ὑπάγει,
 Ἐπειδὴ ὁ ἄναξ εἰς τὴν κλίνην
 Στρέφεται ἐκ κακῶν ὄνειρων πάσχων.
 Καὶ τοὺς στεναγμούς του ἀκροᾶται
 Καὶ τοὺς στοχασμοὺς τοὺς φονικούς του,
 Οὓς προχέ' ἡ γλῶσσά του ἀτάκτως.
 Καὶ σαρδωνικός ἤχει ἐξαίφνης
 Γέλως, μοχθηρᾶς χαρᾶς σημεῖον.

« Ἰσως, λέγει, ἰδὴ τὴν πρωΐαν,
 Τὴν ἐσπέραν ὅμως δὲν θά ἰδῃ.
 Δρόμους ἔχ' ἡ χώρα μου ὠραίους,
 Πλὴν κακὰς πυγμὰς οἱ δρόμοι ἔχουν! —
 Κ' ἡσυχάζω τότε . . . ἡσυχίαν
 ἔχω. Ἡ ἰσχύς μου ζῇ ἀκόμη! — »

Ἐκχωρεῖ ἡ ἄνασσα ἐκεῖθεν·
 Ψηλαφῶσα φθάνει πρὸς τὴν θύραν,
 Κλίνει ἀδρανὴς πρὸς τὴν πασταᾶδα,
 Καὶ ἀκίνητεῖ ἰλιγγιώσα.
 Ἐκ τῆς κλίνης φθάνουν εἰς τὸ οὖς της
 Αἱ ἀραὶ τοῦ γέροντος τὴν νύκτα.
 Τὴν σκοτοδινίαν ἀποβάλλει,
 Καὶ βαδίζουσ' ἀπνευστὶ ὑπάγει
 Εἰς τὸ δῶμα λάθρα τοῦ υἱοῦ της.

Ἰπνωττεν ὁ παῖς βαθέως βλέπων
 Παιδικὰς γλυκείας ὀπτασίας,
 Τὸν δεινὸν μονόκερυν τοῦ μύθου,
 Τῶν πιζῶν πτηνῶν Γιοὺν-Γκόγκ τὸ ζεῦγος,
 Ἄπερ, ἂν χωρίσης ἀποθνήσκει,

Τοὺς πολέμους τῆς νοτείου χώρας,
 Κ' ἐπολέμει μὲ τὸν ἀδελφόν του.

Ὡς τὸ τέκνον ἔβλεπεν ἡ μήτηρ,
 Τήκεται εἰς δάκρυ', ἅπερ πίπτουν
 Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κοιμωμένου,
 Ὅστις ἔκθαμβος εὐθὺς ἠγέρθη.

Λέγει ὁ υἱός: Τί κλαίεις, μήτηρ;
 Τίς σ' ἐλύπησε; νὰ τὸν παιδεύσω.
 Μήτηρ, μήτέρ μου καλὴ, τί κλαίεις; —
 Λέγ' ἡ μήτηρ: Ἀχ, πῶς νὰ μὴ κλαύσω;
 Φεῦ! ὁ ἀδελφός σου κινδυνεύει.
 Καθ' ὁδὸν κακοῦργοι ἐνεδρεύουν,
 Ὅταν τὸ πρῶτ' ὁδοιπορήσῃ,
 Εἰς τὴν χώραν Τσι πρὸς τοὺς γονεῖς μου,
 Νὰ τὸν θανατώσουν. Τέκνον, ἄγε,
 Καὶ ἀπώτρεψον τὸν ἀδελφόν σου!
 Ἄς ἐλάσῃ δι' ὁδοῦ ἐτέρας.
 Καὶ εἶπέ, ἐγὼ τὸν ἱκετεύω.

Ταῦτ' ἀκούσας τὸ παιδίον, « Μήτηρ,
 Μήτηρ, λέγει, μήτέρ μου μὴ κλαῖε!
 Θὰ ὑπάγω, θὰ τὸν ἀποτρέψω. »
 Καὶ μακρὰν ὑπάγει εἰς τὸ σκότος,
 Μ' ἐνδυμα νυκτός, μακρὰς διόδους
 Διαβάς κ' αἰθούσας, τῶν φρουρούντων
 Φροβηθέντων νὰ τὸν ἐμποδίσουν.
 Εἰς τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν κοιτῶνα
 Φθὰς καθίζει, τὸν ἐγείρ' ἡσύχως,
 Καὶ τῷ δίδει τὰς κακὰς εἰδήσεις.
 Ἄφρονον τοῦ ἥρωος τὸ ὄμμα.
 Τῆς μητρὸς πλὴν τὴν εὐχὴν ὡς εἶπε,
 Σπασμωδῶς σκιρτᾷ τὸ βλέφαρόν του,
 Τοῦ παιδὸς τὸ πρόσωπον θωπεύει,
 Τὴν μικρὰν του χεῖρα δὲ λαμβάνων
 Ἀπαντᾷ: Παιδίον, θὰ ἱππεύσω,
 Καθ' ὁδὸν κακοὶ ἂν ἐνεδρεύουν,
 Διὰ τῆς εὐθείας θὰ ἱππεύσω·
 Ὅμοσα εἰς τὸν πατέρα ὀρκον·
 Δὲν συνειθισα ποτὲ τὸν φόβον·
 Ὀνειρα κακὰ θὰ ἔχ' ἡ μήτηρ.
 Ἀσπασμούς, κ' ἡσύχως ἄς κοιμᾶται. »

Κλαῖον ἱκετεύει τὸ παιδίον
 Τὸ πρῶτ' νὰ συνοδοιπορήσῃ
 Πρὸς βοήθειάν του ἐν ἀνάγκῃ.
 Μειδιῶν φιλεῖ αὐτὸς τὸν παῖδα,
 Καὶ παρακαλῶν αὐτὸν καὶ ἄμα
 Ἀπειλῶν τὸν πέμπει ἐξοπίσω,
 Καὶ κατακλιθεὶς κοιμᾶται πάλιν.
 Ὀρθριος ἐξεγερθεὶς ἱππεύει,
 Εἰς τὸ σάγμα ἀναρτᾷ τὴν πήραν,

Καὶ παρήλασε τὰς ὄχθας, ὅπου
Ἐπαιξε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.
Τὴν νυκτερινὴν ἐπίσκεψίν του
Ἐνθυμήθη τότε, κ' ἐμειδία,
Ἀλλ' εἰς τῆς μητρὸς τοὺς φόβους ὄχι.
Αὖραν προΐνῃν ἵππεὺς καὶ ἵππος
Ἐπνευσαν, προήλασαν, κ' ἡ πόλις
Ἐμεινεν ὀπίσω εἰς ὁμίχλην.

Εἶχ' ἐλάσῃ μίλια ὀλίγα,
Εἰς συλλογισμοὺς βεθυισμένους·
Αἴφνης πλὴν ὁ ἵππος χρεμετίζει,
Καὶ πηδᾷ ἐπάνω, καὶ φρουάττει.
Καὶ χρεμέτισμα μακρόθεν ἄλλο,
Καὶ ἱππάριον καλπάζει, μαῦρον
Εἰς τὴν χαίτην καὶ λευκὸν τὸ σῶμα.
Τὸ ἱππάριον τοῦ ἀδελφοῦ ὁ ἥρως
Βλέπων ἀπορεῖ πῶς μόνον τρέχει.
Στὰς καλεῖ αὐτὸ μὲ τ' ὄνομά του·
Τὸ καλὸν ἱππάριον προσῆλθε
Τρέμον καὶ μ' ἀφρόν κεκαλυμμένον.
Τοῦ θαυπεύει τὸν λαιμὸν ὁ ἥρως,
Καὶ, τί βλέπει; Αἷμα εἰς τὸ σάγμα,
Πρόσφατον καὶ νέον βλέπει αἷμα.
Ὡς παράπονον τοῦ ἱππαρίου
Τὸ χρεμέτισμα ἤχῃ. Ὁ ἥρως
Φρίττει· ῥίπτεται ἔμπρὸς καὶ τρέχει
Τὸ ἱππάριον κατόπιν τούτου.

Εἶδεν εἰς τῆς ὄχθης τὰς ἱτέας
Καθ' ὁδὸν μακρόθεν πρᾶγμα μαῦρον.
Εἶδε νέα γνώριμά του μέλη,
Μ' ἐρυθρὸν ἡσχημισμένα αἶμα,
Καὶ κεντῶν τὸν ἵππον πρὸς τὸν τόπον,
Παρειὰς ὠχρὰς παιδίου εἶδε,
Ὀφθαλμοὺς, γλυκεῖς πρὶν, τεθλασμένους,
Φόρεμα μεμολυσμένον μ' αἷμα,
Καὶ ἐκ τοῦ λαιμοῦ του κρεμαμένην
Ἀγγελιαφόρου πήραν, ὅπως
Ἦν κ' ἐκεῖνος εἶχεν εἰς τὸ σάγμα.
Πρὸς τὴν θέαν τὴν οἰκτρὰν ὁ ἥρως
Κράζει, λύπης ἔρμαιον ἀφάτου.
Καταβάς ἐρρίφθ' εἰς τὸ παιδίον,
Καὶ φιλῶν, μὲ δάκρυα τὴν ὄψιν
Καταβρέχει τὴν νεκρὰν καὶ κρύαν.
Κ' ἔμεινεν ἐκεῖ. Παρὰ τοὺς δύο
Ἀδελφοὺς οἱ ἵπποι χρεμετίζουν
Ἐλαφρά. Βιαιῶς ἔστη αἴφνης,
Κ' εἰς τὸ ξίφος τὴν πυγμὴν του ῥίψας
Ἐσπασε τὸν σίδηρον ἐν λύσσει,
Ἀναβὰς τὸν ἵππον του πτερνίζει,

Καὶ ἀφείς τὸ πτώμα τοῦ παιδίου,
Τρέχει εἰς τὰ ἱχνη τῶν κακούργων.

Εἰς τὸ δάσος τὸ παρὰ τὴν ὄχθην
Σύνδενδρον προφθάνει τοὺς ἐνόπλους
Τέσσαρας φονεῖς. Τὸν ἕνα ἔγνω
Ὄντα τὸν πιστὸν εἰς τὸν πατέρα
Ἵπὲρ πάντας δούλον. Ὡς τὸν κρότον
ἤκουσαν οἱ τέσσαρες τοῦ ἵππου,
Πρὸς φυγὴν ἐτρέπησαν· ἀλλ' ἤδη
Ὁ ἐκδικητὴς ἐγγὺς τῶν ἦτο,
Καὶ μὲ πρῶτον κτύπον ῥίπτει κάτω
Τὸν πιστὸν εἰς τὸν πατέρα δούλον,
Τοῦ δευτέρου θραύει τὸ κρανίον,
Καὶ τὸν τρίτον, αἶροντα τὸ δόρυ,
Κατὰ τὴν ὄψυν βαλὼν, σκοτίζει,
Πλὴν πρὶν ἢ τὸν τέταρτον προφθάσῃ
Εἰς βολὴν μακρὰν ἐλθὶντα τόξου,
Βέλος τὸν εὐρίσκ' εἰς τὴν καρδίαν,
Καὶ ὁ τέταρτος ἐκρύδ' εἰς λώχμην.
Οὐδὲ ἄλγους κἄν κραυγὴ ἠκούσθη,
Μόνον τρεῖς βαιὰ ἐκπνεύσαν ἄσθμα.
Καὶ ὁ ἥρως μὲ ὠχρὰν τὴν ὄψιν
Πρὸς τὸν παῖδα βάδην ἐπιστρέφει.
Καίπερ τραυματίας καταβαίνει,
Εἰς τὸ σάγμα θέτει μετὰ κόπου
Πρὸ αὐτοῦ τὸν παῖδα, καὶ τὸ βέλος
Φέρων εἰς τὸ στήθος του καλπάζει
Τὸ ἀγαπητὸν βαστάζων πτώμα.

Καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν, τρέχει
Ὁ λαός, γογγύζοντες οἱ ἄνδρες,
Κ' αἱ γυναῖκες κλαίουσαι. Τὸν εὐόμβον
Τοῦτον, τελετὴν ἐπικηδεῖαν
Τοῦ παιδὸς καὶ ἑαυτοῦ, ὁ ἥρως,
Ὡς νεκρὸς σχεδὸν κ' ἐκεῖνος ἦδη,
Δὲν ἀκούει, οὐδ' εἰς ἐρωτήσεις
Τῶν μυρίων ἀπαντᾷ στομάτων.
Εἰς τ' ἀνάκτορα φθὰς καταβαίνει.
Μὲ τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις αἶρει
Ἐκ τοῦ σάγματος τὸ φίλον πτώμα,
Καὶ μὲ βῆμα τρέμον ἀναβαίνει.

Ὁ Σθεν-Κόρχ ἐν τῇ αἰθούτῃ ἦτο
Εἰς θρονίον μετὰ τῆς συζύγου,
Ἦτις εἶχεν ἄψαυστον τὸ γεῦμα
Τῆς πρωΐας, ἀθικτον τὴν πόσιν.
Καὶ ὁ ἀναξ δὲ νῆα διαλύτη
Τοῦ μετώπου ἐπασχε τὰ νέφη
Μάτην καὶ τοῦ στήθους του τὸν τρόμον.

Εἶπεν ὁ Σθεν-Κόρχ· Ἐγγὺς ἀκούω
Βήματα, καὶ κράζον ἐξω πληθός.

Ἄλλ' ἐκείνη κύπτει σιωπῶσα.

Εἶπεν ὁ Σβέν-Κόγκ: Ἐγγὺς τὸ βῆμα,
Τοῦ ἀγαπητοῦ μου τέκνου βῆμα.

Καὶ μακρὰν ἀπέστειλα τὸν ἄλλον.—

Τίς τολμᾷ πρῶτ' νὰ μᾶς ταράττη;

Εἰς ἀπόκρισιν ἀνοίγ' ἡ θύρα.

Ὁ πρωτότοκος ἐμβαίνει τρέμων,

Βλέπει τὸν πατέρα εἰς τὴν ὄψιν,

Ἀποθέτ' εἰς τάπητα τὸν παῖδα,

Καὶ τὸ γόνυ κλίνει παρ' ἐκεῖνον,

Λέγ': «Ἰδοῦ, τὸ θυμὰ σου σοὶ φέρω!

Τοῦ παιδὸς ὁ ἔρωσ καὶ ἡ τόλμη

Εὔρεν ὃν μοι ὤρισας σὺ τάφον.

Τὸν ἀγαπητόν μου ἐκδικήσας,

Θνήσκω. Ἐρῶσο· μ' αὐτὸν ὑπάγω.

Ἐρῶσο καὶ σύ, ὀρφανὴ μῆτερ.»

Ἀποχαιρετίζας τούτους οὕτως,

Βίαια τὸ βέλος ἔσυρ' ἐξω,

Καὶ τὸ αἷμα ὥρμησεν εἰς ὕψος,

Κ' ἔπεσε νεκρὸς παρὰ τὸν παῖδα.—

Τολμηρῶς οἱ δούλοι εἰσελθόντες

Ὀλιγοδρανῇ τὴν Σβέν-Κιάρκ εὔρον,

Εἰς τοῦ Κι τὴν κεφαλὴν τὴν ὄψιν

ἔχουσιν μ' ἐσθῆτα ἡμαγμένην.

Ἄλλ' ὁ ἀναξ ὕπτιος, τὸ ὄμμα

Ἀτενὲς πρὸς τοὺς υἱοὺς του εἶχεν.

Ὅθεν νὰ τὸν κράξουν δὲν τολμῶσι.

Κ' ἤλθε μεσημβρία, κ' ἤλθ' ἐσπέρα,

Κ' ἔμενεν ἀκίνητος ἐκεῖνος.

Τὸ ἐσπέρας ψάυσαντες τὴν χεῖρα,

Κρύαν καὶ χωρὶς σφυγμὸν τὴν εὔρον.

Μετ' ὀλίγας, φοβεράς ἡμέρας

Τὴν ἐρήμην φεύγ' οἰκίαν, πένθος

Φέρουσα ἡ Σβέν-Κιάρκ, κ' ἐπιστρέφει

Εἰς τὴν χώραν Τυϊ πρὸς τοὺς γονεῖς της.

Μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ὁμως

Βάρβαροι ἐπέδραμον ἐκ νότου,

Καίοντες τὴν γῆν, διότι ἦρως

Δὲν ὑπῆρχε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ,

Οἴκους διαρπάζοντες καὶ πόλεις,

Κ' ἔκαυσαν τ' ἀνάκτορα τοῦ Σβέν-Κόγκ.

Ἡ πομπὴ ἐχάθη, καὶ ὁ κῆπος

Ἐρημος τῶν μωρεῶν κατέστη.

Μόνον τὰ ἐρείπια θρηνοῦντες

Τέττιγες ἀκόμ' εἰς φύλλα ᾄδον.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ.

Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

Ὁ Πλίνιος ἐθεώρει ὡς ἀβεβαίαν τὴν γένεσιν τῆς γραφικῆς¹, ὅθεν δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναδράμωμεν ἡμεῖς δεκαεπτὰ μετ' αὐτὸν αἰῶνας, ὅπως διευκρινήσωμεν ὅ,τι διέφυγε τὸν ἱστορικὸν ἐκεῖνον.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ ἄνθρωπος εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντανακλωμένην εἰς τὰ ὕδατα, ἢ τὴν σκιάν του διαγραφομένην ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὥφειλε ν' ἀποπειραθῇ ὅπως, εἰ δυνατόν, μονιμοποιήσῃ τὴν ἐφήμερον ταύτην σκιάν ἢ τὴν δραπετίδα ἐκείνην εἰκόνα, κινούμενος εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἔρωτος, τοῦ ἀρχαιοτάτου πάντων τῶν λοιπῶν ἐρώτων. Παρὰ τὸν ὑπὸ ἔρωτος ἀποθανόντα Νάρκισσον θὰ εὐρέθῃ ἴσως εἰκὼν τις κεχαραγμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Οἱ Ἕλληνες ἀποδίδουσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν εὐρεσιν τῆς γραφικῆς κατ' αὐτοὺς Κόρη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Σικυωνίου κεραμέως Δουδιτάδου, παρατηρήσασα ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν σκιάν τοῦ ἐραστοῦ της, ἐτοίμου ὄντος ν' ἀπέλθῃ εἰς μακρυνόν τι ταξίδιον, ἐσημείωσε τὸ περίγραμμα δι' ἄνθρακος· ἐκ τούτου ἐγεννήθη ἡ σκιαγραφία, εἴ τε ἡ τέχνη ἢ παριστάνουσα τὸ σχῆμα τῶν ἀντικειμένων δι' ἀπλῶν γραμμῶν.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ Ἑλλάς ἐβαυκαλίζετο εἰσέτι ἐν τῇ κοιτίδι τῆς νεότητός της, ἡ Ἰνδία ἦτο γραῖα καὶ ἡ Αἴγυπτος ἔφηβος. Τρεῖς χιλιάδας ἔτη ἀρχήτερα, οἱ Βράχμαι ἐλάτρευον ἐντὸς τῶν ὑπογείων τιῶν τὰς εἰκόνas τοῦ τριπλοῦ αὐτῶν θεοῦ, καὶ δώδεκα αἰῶνας ἀρχαιότερον ὁ Ὀσυμανδίας ἐκοιμᾶτο ἐντὸς τοῦ διὰ μονοχρῶν γραφῶν πεποικιλμένου τάφου του· κατὰ τὴν αὐτὴν δ' ἐποχὴν, τὸ ἀσσυριακὸν κράτος, τὸ ὅποιον πρὸ χιλίων ἐτῶν εἶχεν ἀναδιδασθῇ εἰς τὸ ἀπόγειόν του ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος, κατὰ διαταγὴν τῆς ὁποίας ἐζωγραφήθησαν ὁμοῦ μὲ ἄλλα ἐν Βαβυλῶνι κωσμήματα διάφορα ζῶα, καὶ πρὸς τούτοις, ἡ ἰδίᾳ αὐτῆς εἰκὼν καὶ ἡ τοῦ Νίνου συζύγου της, κατέπιπτεν ἐρειπιωμένον ἐπὶ τῆς τοῦ Σαρδαναπάλου πυρᾶς. Ὅθεν πρόκειται ἤδη νὰ μάθωμεν ἂν οἱ Ἕλληνες ἐξ ἀλαζονίας ἢ ἐξ ἀμαθείας ἰσχυρίζοντο ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ εὔρον τέχνην, ἥτις τοῖς ἦτον ἐντελῶς ἄγνωστος κατὰ τὸν τρωϊκὸν πόλεμον², καὶ ἧς ἀνευρίσκονται ἔχην χίλια διακόσια ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν ἀναφέρεται ὁ μῦθος τῆς Κόρης, καὶ

1. De picturae initiis incerta, nec instituti operis quae sit est. (Plin. lib. xxxv. cap. III.)

2. Ἀπολλοῦτος θέλομεν ἶδει εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐρίσκειτο ἡ γλυπτικὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.